

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

**KEN nr 10042 af 06/03/2013 (Gældende)**

## Ligebehandlingsnævnets afgørelse om køn - sport - ej medhold

---

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 7100312-12

# Ligebehandlingsnævnets afgørelse om køn - sport - ej medhold

J.nr. 7100312-12

Klagen drejede sig om, hvorvidt en Tv-station viste en ulige fordeling af sport med mandlige sportsudøvere i forhold til sport med kvindelige udøvere. Det var nævnets vurdering, at det forhold, at indklagede efter ligestillingslovens § 2, har en forpligtelse til at overholde princippet om ligebehandling af mænd og kvinder, ikke indebærer, at de også har en forpligtelse til at vise en ligelig fordeling af sport med mandlige henholdsvis kvindelige sportsudøvere. Klager fik derfor ikke medhold i sin klage.

Klagen drejer sig om, hvorvidt den indklagede TV-stations dækning af sport er udtryk for forskelsbehandling på grund af køn.

## Ligebehandlingsnævnets afgørelse

Den indklagede TV-stations dækning af sport er ikke i strid med ligestillingslovens § 2.

## Sagsfremstilling

Der er klaget over, at den indklagede TV-station viser en ulige fordeling af sport med mandlige sportsudøvere i forhold til sport med kvindelige udøvere.

## Parternes bemærkninger

**Klager** gør gældende, at indklagede diskriminerer kvinder som følge af deres dækning af sport.

Generelt vises der en massiv overvægt af mandlige sportsudøvere. Indklagede er et public service organ, hvilket må indebære, at indklagede skal vise en ligelig fordeling af sport med henholdsvis mandlige og kvindelige sportsudøvere. Den meget dårlige dækning af sport med kvindelige udøvere har som effekt, at kvinder demotiveres i forhold til at udøve sport.

Klager mener, at nævnet har kompetence til at behandle sagen.

Klager har ikke inden indgivelse af klagen til Ligebehandlingsnævnet indbragt klagen for indklagedes Sportsredaktion. Dette skyldes, at klagen ikke kun er et ønske om at ændre programindholdet i indklagedes sportsprogrammer, men også en klage over, at indklagede bryder ligestillingsloven, hvorfor klagen hører under Ligebehandlingsnævnet.

Indklagede har i deres svar til Ligebehandlingsnævnet selv indrømmet, at de kun viser cykelsport og fodbold med mandlige udøvere. Indklagede har oplyst, at de sidste gang viste kvindefodbold i sommeren 2011, hvor de viste nøglekampene fra VM for kvinder. Således er kvinder ikke repræsenteret i to ud af de tre største sportsgrene, der bliver vist på TV. Da fodbold er den langt hyppigst viste sportsgren på indklagedes kanal, er det endvidere en indrømmelse fra indklagede af, at de diskriminerer kvinder. Indklagede har i deres svar anført, at hvis de viser en ligelig fordeling af sport med mandlige og kvindelige udøvere vil det gå ud over indklagedes andre programmer. Indklagede har desuden beskrevet, at der er større interesse for herrefodbold. Indklagede har dermed indrømmet, at der er en ulige fordeling af deres sportsdækning, og at de prioriterer efter, at der er større interesse for sport med mandlige udøvere.

Indklagede har anført, at de ikke har rettighederne til at vise kvindelandskampe. Det er vel et valg fra indklagedes side, at de ikke har købt rettighederne, ligesom det åbenbart er muligt for flere kanaler at vise

landskampe, idet både indklagede og en anden TV-station viste EM for herrelandsholdet. Derudover er der mulighed for at vise uddrag af kampe eller omtale dem, hvilket indklagede heller ikke har gjort.

Det er indklagedes argument, at det ikke er indklagedes dækning af enkelte sportsgrene, der er afgørende, men indklagedes samlede dækning af sport. Indklagede har ikke underbygget, at de ikke diskriminerer på baggrund af køn ud fra det samlede billede. Det kan ikke lade sig gøre, at indklagede ikke diskriminerer ud fra det samlede billede, idet der ikke vises (eller vises meget lidt) kvindefodbold og -cykling. Derved skal der enten være en sportsgren, hvor der kun vises kvindelige sportsudøvere eller alle de smalle sportsgrene skal have en overvægt af kvindelige sportsudøvere. Dette er ikke tilfældet.

Præmissen for, at sport med kvindelige udøvere kan blive omtalt på indklagedes kanal er, at kvinderne viser bedre resultater end mændene. Kvindehåndbold blev først seriøst vist på indklagedes kanal efter, at kvinderne havde bedre resultater end mændene, og i flere år var seertallet for kvindehåndbold højere end herrehåndbold. Sport med kvindelige udøvere skal således både have flere seere end mænd og være medaljehåb internationalt, før det bliver vist. Såvel inden for håndbold som fodbold spiller kvinderne om lige så mange medaljer som mændene.

Indklagede har henvist til, at der i indholdet af deres sportsprogrammer er taget udgangspunkt i flertallet af seernes ønsker, og at dette er dokumenteret i den fremlagte statistik. Klager formoder, at der er flere begrundelser for at vælge indholdet i indklagedes sportsprogram. En af dem kunne være en prioritering i forhold til antallet af sportsudøvere fordelt på køn og idrætsgrene. Ifølge tal fra Danmarks Statistik var der i 2004 2,6 procent af kvinder over 15 år, der var tilmeldt en fodboldklub, hvor tallet for mænd var 14,1 procent. Det vil sige en ratio på 1:5,4. Desuden findes der også en fodboldliga for kvinder i Danmark. Denne statistik kan ikke begrunde, at der overhovedet ikke vises kvindefodbold. Det er også et bevis for, at der bliver foretaget et aktivt fravalg af kvindefodbold, idet der tydeligvis spilles kvindefodbold i Danmark.

Hvis seernes ønsker ligger til grund for det nuværende programindhold hos indklagede, forstår klager ikke, hvordan seerne kan tage stilling til sport med kvindelige udøvere, såsom kvindefodbold, da kvindefodbold slet ikke bliver vist. Klager mener, at seerønsker ikke kan måles på noget, som ikke eksisterer, og statistikken kan derfor ikke ligge til grund for programlægningen af sporten hos indklagede.

Det er i bogen "Kvinder på banen" dokumenteret, at kvindehåndbold havde mange seere fra 1993-2001. Først i 2001 indgik indklagede en aftale som indeholdt muligheden for at vise kvindehåndbold fra ligaen. Dermed er det bevist, at indklagede foretager et aktivt fravalg af kvindesport, idet indklagede selv har anført, at de lægger statistikken til grund for programlægningen.

Efter det er blevet muligt at spille på udfaldene af kvindefodboldkampe i Danmark, er interessen for at spille på disse kampe stigende, ligesom interessen for kvindefodbold er stigende både i Danmark og i udlandet.

Der er kun én slags statistik, der er interessant i denne sag, og det er, at der er 50 procent kvinder i Danmark. Om de dyrker lige så meget sport som mænd, eller om de interesserer sig lige så meget for sport som mænd, er irrelevant. Det vigtige er, at kvinder ikke skal diskrimineres i nogen sammenhæng og derfor skal repræsenteres ligeligt i indklagedes visning af sport.

Det er også vigtigt at notere sig, at man i Norge og Sverige oplever, at der vises meget mere sport med kvindelige udøvere på de kanaler, der er finansieret via licens.

Det fremgår af public service aftalen, at "der skal i udbuddet tilstræbes kvalitet, alsidighed og mangfoldighed." Dette må også være et kriterium gældende for sporten på indklagedes kanal. Seernes ønsker kan

således ikke ligge til grund for alt indhold i sporten, idet der også skal tages hensyn til alsidighed og mangfoldighed. Det er korrekt, at dækningen af OL lever op til disse retningslinjer, men OL foregår kun hvert andet år, og den daglige dækning af sport lever ikke op til disse retningslinjer. Det er en misforstået fortolkning af public service aftalen, når indklagede anførere, at "licensmidlerne skal fordeles, så flest muligt får gavn af ressourcerne". Klager mener, at det kun er indklagedes sportsredaktion, der fortolker public service aftalen på denne måde, idet indklagedes kanal ellers ville ligne alle de andre kommercielle kanaler. Klagers forståelse af intentionen i public service aftalen er, at det skal være til gavn for både de mange og de få. Det fremgår af indklagedes hjemmeside, at

"[indklagede] skal også sikre, at danskerne får et stort og **alsidigt udbud** af kvalitetsudsendelser i radio og tv. Licensfinansieringen og det offentlige ejerskab giver ingen mening, hvis ikke [indklagedes] programflader adskiller sig fra det kommercielle udbud. Et [indklagedes navn], som gennem licensen finansieres af alle danskere, skal derfor også sende dét, som markedsstyret radio og fjernsyn ikke kan eller vil udbyde af hensyn til lytter- og seertal samt reklameindtægter. Men samtidig skal [indklagede] konkurrere på kreativitet og kvalitet inden for alle øvrige programtyper. [Indklagedes navn] betyder altså radio, tv og online-tilbud med både smalle og brede programmer - **til de få og de mange.**"

Selvom der ikke fremgår noget specifikt i public service aftalen omkring kønsligestilling, giver det ikke indklagede ret til at kønsdiskriminere. Indklagede skal overholde lovgivningen ligesom alle andre.

Klager føler sig diskrimineret ved næsten kun at se mænd udøve sport på indklagedes kanal. Klager betaler licens, men har ikke mulighed for at se kvinder dyrke sport på indklagedes kanal i samme grad som mænd. Sport bliver ikke udøvet på samme måde af begge køn, og dermed har klager ikke mulighed for at blive bedre til sine egne sportsinteresser, blandt andet golf, ved at se sport på indklagedes kanal.

Den store overvægt af mandesport giver et generelt indtryk af, at sport udøvet af mænd er mere værd, og den afledte konsekvens af dette er, at mænd er mere værd. Det bekymrer desuden klager, hvis hendes datter ikke vil fortsætte med sine sportsinteresser, fordi hun ikke har samme mulighed som drenge for at finde kvindeidoler inden for sport, og fordi hun ikke har samme mulighed for at se voksne kvinder dyrke sport og på den måde lære, at dette også har værdi. Sport på TV og i det hele taget, har stor betydning for danskernes selvforståelse, nationalfølelse og kønsopfattelse.

Da indklagede er finansieret via licens, betyder deres dækning af sport, at offentlige midler fordeles skævt i forhold til køn. De sportsgrene, som indklagede vælger at vise og dermed betale, vil også tilgå de enkelte sportsudøvere, både direkte og indirekte, som for eksempel i forhold til sponsoraftaler, som kan være resultatet af større synlighed. På den måde vil den skæve programlægning af sporten højst sandsynligt bidrage til en lavere løn til kvinder.

Klager ønsker, at indklagede bliver pålagt at vise en ligelig fordeling af sport med mandlige og kvindelige udøvere.

**Indklagede** har gjort gældende, at sagen skal afvises, da Ligebehandlingsnævnet ikke har kompetence til at behandle klagen. Såfremt sagen ikke afvises gør indklagede gældende, at de ikke har handlet i strid med ligebehandlingsreglerne.

Til støtte for påstanden om afvisning, gør indklagede følgende gældende:

For det første, at det fremgår af loven om Ligebehandlingsnævnet, at nævnet kan tilkende godtgørelse og underkende afskedigelser. Opregningen er udtømmende. Klager har gjort gældende, at indklagede skal forpligtes til at vise en ligelig fordeling af sport med mandlige og kvindelige udøvere. Dette er ikke omfattet af nævnets kompetence. En sådan afgørelse ville desuden forudsætte en ændring af indklagedes

public service kontrakt, hvilket nævnet ikke har kompetence til, ligesom indklagede ikke selv har kompetence til at ændre public service kontrakten.

For det andet, at det er en betingelse for, at en sag kan behandles af nævnet, at de administrative klagemuligheder er udtømte. Indklagede er en del af den offentlige forvaltning. Klager over indklagedes programvirksomhed skal i første omgang indbringes for den relevante redaktion. Herefter kan man anke til seernes og lytternes redaktør. Denne kan indstille til indklagedes generaldirektør, at afgørelsen truffet af den relevante redaktion skal omgøres. Seernes og lytternes redaktør er således den øverste administrative myndighed i klagesager vedrørende indklagedes virksomhed. Klager har ikke indgivet en sådan klage.

For det tredje, at nævnet alene har kompetence i forhold til §§ 2 og 2b i ligestillingsloven. § 2b forbyder ugunstig behandling som følge af en klage, og bestemmelsen er således ikke relevant for denne sag. § 2 forbyder direkte og indirekte forskelsbehandling på grund af køn. Indklagede gør gældende, at § 2 ikke er relevant, idet det fremgår af bestemmelsen, at "ingen må udsætte en anden person" for forskelsbehandling, hvorfor bestemmelsen synes at lægge op til, at der skal være en konkret person, der er blevet forskelsbehandlet. Klager har henvist til, at indklagede som public service organ må være forpligtet til at vise en ligelig fordeling af mandlige og kvindelige sportsudøvere.

Umiddelbart ser det således ud til, at klagen drejer sig om offentlige myndigheders pligt til at arbejde for ligestilling samt indklagedes public service kontrakt. Hverken ligestillingslovens § 4 eller indklagedes public service kontrakt er omfattet af nævnets kompetence.

For det fjerde, at klageberettigede er dem, der mener sig forskelsbehandlet. Klager har i klagen ikke givet udtryk for, at hun selv føler sig forskelsbehandlet.

Til støtte for påstanden om frifindelse gør indklagede følgende gældende:

Der er ikke ført bevis for, at der i indklagedes sportsprogrammer er en overvægt af mandlige sportsudøvere i forhold til kvindelige sportsudøvere. Indklagedes dækning af sport kan opdeles i transmissioner fra sportsbegivenheder og nyhedsopdateringer med aktuelle indslag. Nogle transmissioner kan opdeles i henholdsvis mande- og kvindesport, mens andre transmissioner - for eksempel atletik - ikke kan opdeles på denne måde, idet en sådan transmission indeholder visning af begge køn. Det samme gør sig gældende for nyhedsopdateringer med aktuelle indslag. På denne baggrund, og da indklagedes systemer ikke indeholder oplysninger om køn i sportsudsendelser, er det ikke muligt for indklagede at oplyse om det præcise forhold mellem dækningen af sport for de to køn.

Det er desuden op til klager, i første omgang at påvise faktiske omstændigheder, der giver anledning til at formode, at der er sket forskelsbehandling. Det er indklagedes opfattelse, at klager ikke har løftet sin del af bevisbyrden, og at det ikke er indklagede, der skal føre bevis for fordelingen på køn. Klager har alene fremført påstande om sin opfattelse af indklagedes dækning af sport.

Indklagede kan oplyse, at da de viste finalen i VM i kvindefodbold i 2011 var der 43.200 seere i snit over varigheden af hele finalen. Til sammenligning var der til den seneste EM-finale i herrefodbold 997.000 seere på indklagedes kanal og 975.000 seere på en anden kanal. Der var således knapt 2 millioner danske seere til denne kamp. Ingen af kampene var i øvrigt med dansk deltagelse. Indklagede har ikke rettighederne til at vise kvindefodboldlandsholdets kampe, men dækker kampene i nyhedsprogrammerne og i radioen.

Indklagedes transmissioner fra håndboldlandskampene startede i 1990'erne på grund af kvindelandsholdets store succes i dette årti. Transmissionerne fra både kvinde- og herrehåndboldligaen begyndte i

2000 på baggrund af kvindelandsholdets store succes ved internationale turneringer. Siden indklagede begyndte at transmittere ligakampene, er der blevet vist langt flere kvindehåndboldkampe end herrehåndboldkampe. Dette hænger sammen med seerinteressen, som ofte følger de sportslige resultater, og som indklagede derfor prioriterer sine udsendelser efter. I de senere år, hvor interessen for kvindehåndbold og herrehåndbold har været mere jævnbyrdig, har indklagedes dækning også været jævnbyrdig.

Vurderingen skal i øvrigt ske ud fra indklagedes samlede programflade, det vil sige ikke alene TV, men også radio og internettet.

Såfremt nævnet finder, at der er ført bevis for, at der faktisk ikke er en ligelig fordeling af mandesport og kvindesport, mener indklagede ikke, at dette er udtryk for forskelsbehandling.

Indklagedes public service forpligtelse er beskrevet i radio- og fjernsynsloven, hvoraf det følger, at

"Den samlede public service-virksomhed skal via fjernsyn, radio og internet eller lign. sikre den danske befolkning et bredt udbud af programmer og tjenester omfattende nyhedsformidling, oplysning, undervisning, kunst og underholdning. Der skal i udbuddet tilstræbes kvalitet, alsidighed og mangfoldighed. Ved programlægningen skal der lægges afgørende vægt på hensynet til informations- og ytringsfriheden. Ved informationsformidlingen skal der lægges vægt på saglighed og upartiskhed. Programvirksomheden skal sikre befolkningen adgang til væsentlig samfundsinformation og debat. Der skal endvidere lægges særlig vægt på dansk sprog og dansk kultur. Programvirksomheden skal endvidere afspejle bredden i produktionen af kunst og kultur og give programtilbud, som reflekterer mangfoldigheden af kulturinteresser i det danske samfund."

I indklagedes public service kontrakt for 2011-2014 er det fastsat, at indklagede har en særlig forpligtelse overfor smalle idrætsgrene, idet indklagede skal øge omfanget af dækningen af smalle idrætsgrene og lancere initiativer, der kan øge dækningen af handicapidræt, ligesom der skal være bredde i dækningen af såvel de smalle idrætsgrene som af handicapidrætten. Ved smalle idrætsgrene forstås discipliner, der ikke er fodbold, håndbold eller cykling.

Derimod er indklagede ikke underlagt særlige forpligtelser med hensyn til vægtningen mellem mandlige og kvindelige sportsudøvere.

Public service kontrakten indeholder et forbud mod, at indklagede sender programmer, der tilskynder til had på grund af race, køn, religion, nationalitet eller seksuel observans, men kontrakten indeholder ikke en direkte forpligtelse til at overholde et ligebehandlingsprincip begrundet i køn.

Der findes ikke herudover videregående forpligtelser for indklagede med henblik på udsendelse af sportsprogrammer.

Indklagedes formål er at sikre den danske befolkning information og oplysning, og det følger af public service kontrakten, at indklagede skal være formidler af dansk kunst og kultur samt bidrage til den demokratiske debat. Det er en afgørende præmis for indgåelse af kontrakten, at indklagede skal anvende ressourcerne, hvor de giver mest værdi for danskerne. Der er ingen af indklagedes beslutninger eller handlinger, der motiveres af et ønske om at behandle kvinder ringere end mænd.

Indklagede finder ikke, at der er tale om, at kvinder stilles i en særlig ufordelagtig situation som følge af indklagedes sportsprogrammer. Klager har henvist til, at kvinder demotiveres i forhold til at udøve sport, fordi der ifølge klagers påstand vises mere sport med mandlige udøvere end kvindelige udøvere. Dette er en subjektiv opfattelse, som klager selv oplever, og som hun ikke kan tilskrive alle kvinder. Så vidt indklagede ved, findes der ingen undersøgelser, der kan bevise, at konsumtion af sportsudsendelser, hvor sportsudøverne er af det samme køn, fører til større lyst til at udøve sport end sportsudsendelser, der viser

sportsudøvere af det modsatte køn. Selvom en sådan sammenhæng var dokumenteret, hvordan skulle denne oplevelse af kønsdiskrimination i så fald føres tilbage til indklagede, idet der er indtil flere kanaler, der viser sport, og som muligvis vægter mandesport frem for kvindesport. Den manglende motivation ville i så fald kunne være en samlet konsekvens af alle kanalers programmer. Det er endvidere ikke en del af indklagedes formål direkte at motivere seerne til bestemte handlinger, men derimod kun at sikre information og oplysning af befolkningen.

Der er således hverken tale om direkte eller indirekte forskelsbehandling.

Såfremt nævnet måtte komme frem til, at der *er* tale om indirekte forskelsbehandling, mener indklagede, at en sådan forskelsbehandling i givet fald er objektivt begrundet i et legitimt formål. Indklagede planlægger og prioriterer sin dækning af sport ud fra en lang række redaktionelle overvejelser. Indklagede kan konstatere, at der i den danske befolkning som helhed er en markant større interesse for sport med mandlige sportsudøvere end for sport med kvindelige sportsudøvere, dog med håndbold som markant undtagelse. Indklagede skal forvalte licensmidlerne på en måde, så flest mulige danskere får gavn af indklagedes indhold. Indklagede lægger derfor i prioriteringerne vægt på, hvad der interesserer befolkningen. Dette gælder ikke mindst i forhold til indkøb af rettigheder til visning af sport, som er forbundet med meget høje omkostninger. Det er samtidig en grundlæggende præmis i indklagedes prioritering, at interessen for fodbold er enorm, og at interessen primært retter sig mod de mandlige ligaer og turneringer, ligesom der er flere mandlige end kvindelige udøvere af fodbold.

Vægtningen af, hvilke sportsprogrammer, der transmitteres i sin helhed på TV er den samme uanset sportsudøvernes køn.

At indklagede er forpligtet til at have fokus på den danske befolkning i bred forstand er ikke i strid med ligebehandlingsprincippet. Indklagede henviser i den forbindelse til en tidligere afgørelse fra nævnet, hvor det ikke var i strid med ligebehandlingsprincippet, at en ny TV-kanal lancerede sig som "Danmarks nye kanal for mænd". Når dette ikke er i strid med ligebehandlingsprincippet, må det så meget desto mere ikke være i strid med ligebehandlingsprincippet at have en seerprofil, der er rettet mod "gennemsnitsdanskere".

Det er klagers ønske, at nævnet skal forpligte indklagede til at vise en ligelig fordeling af sport med mandlige og kvindelige sportsudøvere. Denne påstand rejser for det første spørgsmål om, hvem der skal holde øje med, at dette rent faktisk sker. Dernæst opstår der et problem i forhold til at forvalte licensmidlerne, så flest mulige danskere får gavn af dem - for konsekvensen vil blive, at hver gang indklagede har sendt en herrefodboldkamp, så skal der sendes et program med tilsvarende varighed med kvindelige sportsudøvere, men som danskerne - statistisk set - ikke interesserer sig lige så meget for. Dette vil så betyde, at indklagede vil blive nødt til at sende flere sportsprogrammer end i dag, hvilket nødvendigvis må ske på bekostning af andre udsendelser.

### **Ligebehandlingsnævnets bemærkninger og konklusion**

Ligebehandlingsnævnet træffer afgørelse om forskelsbehandling på grund af køn uden for arbejdsmarkedet efter ligestillingsloven.

Det fremgår heraf, at loven gælder for enhver arbejdsgiver, myndighed og organisation inden for den offentlige forvaltning og almen virksomhed. Da indklagede er en del af den offentlige forvaltning, finder loven derfor også anvendelse for indklagede.

Indledningsvist bemærkes det, at bestemmelsen i lov om Ligebehandlingsnævnet om tilkendelse af godtgørelser og underkendelse af afskedigelser alene vedrører nævnets sanktionsmuligheder. Bestemmelsen er derfor ikke til hinder for, at nævnet kan konstatere, om ligebehandlingsprincippet er krænket.

Det fremgår videre af ligestillingsloven, at dens formål er at fremme ligestilling mellem kvinder og mænd, herunder lige indflydelse og lige muligheder i alle samfundets funktioner med udgangspunkt i kvinders og mænds lige værd. Loven skal desuden modvirke forskelsbehandling begrundet i køn.

Nævnet har alene kompetence til at træffe afgørelse efter lovens §§ 2, 2a og 2b.

Efter § 2 må ingen udsætte en anden person for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af køn. Anvendelsen af loven skal ske ud fra en bred fortolkning af ligestillingsbegrebet, hvorfor klager anses for at være klageberettiget.

Nævnet finder ikke, at det forhold, at klager ikke har klaget til seernes og lytternes redaktør hos indklagede, er til hinder for, at nævnet kan behandle sagen, idet der ikke er tale om en administrativ klagemulighed som omhandlet i loven om Ligebehandlingsnævnet.

Af disse grunde tages indklagedes afvisningspåstande ikke til følge.

Det er nævnets vurdering, at det forhold, at indklagede efter ligestillingslovens § 2 har en forpligtelse til at overholde princippet om ligebehandling af mænd og kvinder, ikke indebærer, at de også har en forpligtelse til at vise en ligelig fordeling af sport med mandlige henholdsvis kvindelige sportsudøvere.

Det ligger uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en sådan forpligtelse følger af reglen i ligestillingslovens § 4 om de offentlige myndigheders pligt til at indarbejde ligestilling i al planlægning og forvaltning (kønsmainstreaming).

Klager får derfor ikke medhold i sin klage.

<7100312-12>